

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania K. R.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 października 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 1 października 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 1 października 2013 r. oddalił apelację wnioskodawcy K. R. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 9 stycznia 2013 r., którym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji pozwanego z 22 kwietnia 2011 r., odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wobec braku niezdolności do pracy. W sprawie ustalono, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. Stanowiło to podstawę do odmowy renty z tytułu niezdolności do pracy (art. 57 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS).

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie art. 12 oraz art. 13 ust. 1 w związku z art. 57 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W uzasadnieniu wniosku zarzucono, że wnioskodawca jest niezdolny do pracy. Ograniczenie zdolności do

pracy potwierdziły opinie biegłych. Sąd dokonał błędnej wykładni art. 12, art. 13 ust. 1 oraz art. 57 ust. 1 ustawy emerytalnej co do pojęcia osoby niezdolnej do pracy. Nadto nie wziął pod uwagę czynników i wskazówek interpretacyjnych określonych w art. 13 ust. 1, którymi powinny kierować się Sądy przy wykładni tego pojęcia oraz dokonaniu prawidłowej subsumcji w sprawie, w efekcie finalnym nie uznając przez to odwołującego, jako osoby niezdolnej do pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Niezdolność do pracy to sytuacja faktyczna i kategoria prawna (art. 12 i 13 ustawy emerytalnej).

Skarżący nie zarzuca naruszenia przepisów postępowania (nawet w podstawie kasacyjnej), co oznacza, że w ocenie podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd związany jest ustaleniami faktycznymi, na których oparto zaskarżony wyrok. Przepis art. 398¹³ § 2 k.p.c. ma odpowiednie zastosowanie również na etapie przedsądu. W przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przedsądu a późniejszym rozpoznaniem skargi kasacyjnej (podstawy kasacyjnej) z ograniczeniami wynikającymi z tego przepisu a także z art. 398³ § 3 k.p.c. W sprawie ustalono, w tym na podstawie opinii biegłych, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. Chodzi o prawne o nie potoczne rozumienie niezdolności do pracy.

Ta ostatnia uwaga prowadzi do oceny zarzutu wniosku o naruszeniu prawa materialnego. Otóż nie wyjaśniono na czym polega błędna wykładnia. Tu zaś skarżący nie dostrzega, że nie każdy gorszy stan zdrowia lub niesprawność uzasadniają prawo do renty. Decyduje dopiero utrata w znacznym stopniu zdolności do pracy. W znacznym stopniu to w stopniu większym niż połowa. Tak jednak wynika z art. 12 ust. 3 ustawy emerytalnej (por. choćby wyroki Sądu Najwyższego z 18 maja 2010 r., I UK 22/10, LEX nr 607130 i z 23 czerwca 2009 r., III UK 19/09, LEX nr 518054). Taki punkt odniesienia mieli na uwadze biegli i ostatecznie Sąd powszechny w tej sprawie. Nie zostały też pominięte kryteria z

art. 13 tej ustawy, jako że metodycznie i merytorycznie nie są pomijane przez biegłych oraz Sąd.

Skoro nie ustalono niezdolności do pracy to nie ma podstaw do stwierdzenia naruszenia prawa materialnego, a tym bardziej, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.